



Essay

Het vuur van creatie

*International Poetry Festival Medellín 2020,
Colombia*

Ik herinnerde me dit moment heel goed. Ik was een student aan de kunstacademie in Arnhem en dacht na over kunst. Want dat is wat je soms doet wanneer je een kunststudent bent. Ik hou immens veel van kunst, maar ik wist ook, dat kunst, of dat nu een schilderij, een foto of gedicht is, slechts een *vertaling* is van iets wat daarachter ligt en zo groots dat woorden, verf en klei nimmer toereikend zijn. En tegelijkertijd zo subtiel dat ik dat nimmer in een foto, gedicht of beeld kan benaderen. En eveneens zo alomvattend.

En ik voelde toen al, tweedejaars student, de tentoonstelling in Mexico, Berlijn, Amsterdam, Brussel moesten nog komen, ik hou immens veel van kunst, dans, architectuur, sculptuur, schilderkunst, literatuur, poëzie, maar mijn werkelijke toewijding ligt in het *daarachter*. Dat immense veld waar we allen uit voortgekomen zijn en dat, als je alles steeds maar verder kon ontkleden, de basis is van alles.

Het onnoembare, het eeuwige heeft vormen nodig om zichtbaar te worden. Dingen. Woorden. Reflecties, glanzingen, gevonk, gespetter en geschitter. De wind is ook niet zichtbaar en heeft de dingen nodig om zichzelf zichtbaar te maken, in het heen en weer gaan van de takken en bladeren, wild en onstuimig of zacht deinend. Een gat is ook pas een gat wanneer het omsloten wordt door materiaal.

Het is mijn allerdiepste wens om alles een hartslag te geven, en als het kan handen en voeten, oren en een mond. Ik wil alles aankijken en erkennen als goddelijk, afkomstig uit datzelfde wezensveld. Dat oerveld waaruit alles vanuit droom, potentie, lichtflits een vorm in is gegleden. Dat oerveld is nog steeds in ons, het is een radiogolf waarop je je af kunt stemmen wanneer de wens tegelijkertijd vurig genoeg is en niet bestaand, wanneer de gedachten en stemmen in het hoofd zijn gesust, wegwaaien met de wind, wanneer je de hoogmoed hebt verlaten, zo klein kunt zijn als de kleinste korrel zand, en daarin tegelijkertijd koninklijk.

Dan kun je dat veld raken, verkennen.

Dit is een orgastisch veld. Hoogtrillend, vol van potentie.

Daar sta je dan, met twee vingers in het oerveld, in het hart van de creatie, en dan?

Woorden zijn de voertuigen van de dichter, door woorden te manipuleren trek ik iets wat niet genoemd kan worden naar de oppervlakte van de aardse, tastbare wereld. En door dit te doen trek ik mijzelf ook meer en meer in deze aardse realiteit. Omdat deze werelden, het onstoffelijke en de fysieke vorm, met elkaar verweven zijn, ze zijn niet gescheiden, ze zijn verstrengeld met elkaar.

Door kunst te beoefenen, elke vorm van kunst wordt je vermogen om te creëren verfijnder en relevanter voor het dagelijks leven. Je vermogen om te creëren wordt uitzonderlijk.

Elke kunstenaar is op een bepaalde manier geïntrigeerd door het scheppende element zelf en wil deze kunst van het scheppen onder de knie krijgen, verfijnen. Er een directe relatie mee opbouwen.

De kunstenaar/dichter werkt met de vlam van creatie.

Hoe schep je? Hoe gaat dat in zijn werk? Wanneer is daar die geheimzinnige gons in een werk wat een gedicht goed maakt? En wanneer niet?

Waarom is dit van belang dit scheppende proces onder de knie te krijgen? En te begrijpen wat hier gebeurt? En hoe kan een inzicht in het scheppende proces een rol kan hebben in de wereld om ons heen?

De wereld van de poëzie lijkt net niet de vorm in te gaat. Het blijven woorden, spinsels, letters, ijle energieën die door het luchtruim zweven, ons kunnen raken ja wel zeker maar de woorden werpen geen schaduwen. We houden ze niet vast. De woorden zijn geen mes waarmee we het tastbare brood kunnen snijden, het is geen bal waarmee we stuiten. We bouwen er geen huizen mee.

Wat gebeurt er wanneer het laatste stadium van tot vorm komen ook wordt genomen?

De alchemie zit hem in exact dat moment wanneer die scheppende vlam niet alleen maar wil ruisen en branden in dat gedicht wat op het papier ontstaan is, maar wanneer het ook andere fysieke vormen van bestaan zoekt.

Niet enkel in de wereld van het Woord. Maar wil stromen en branden in de tastbare wereld om ons heen. De wereld waarin wij functioneren. De wereld van dingen en manifestaties. De wereld die schreeuwt om verandering en vormkracht.

Exact op dat moment, wanneer het vuur van creatie, en de functionele wereld elkaar omhelzen, tedere geliefden worden, versterken ze de mogelijkheid om iets nieuws in deze wereld te creëren. En dat is uitermate belangrijk.

De wereld is een gegeven, en ook niet.

We hoeven de wereld zoals ze ons is gegeven niet te accepteren. De wereld waarin we leven is het resultaat van complexe processen in de geschiedenis, eeuwen van onderdrukking, manipulatie, verdraaiing van feiten en machtsstrijd.

We zijn allen geboren in het weefsel dat geïnfecteerd is met duizenden jaren geschiedenis. Maar er is een punt in onszelf, een soeverein punt die daar niets mee heeft te maken. Dat punt is VRIJ.

Vanuit dat punt hoef je het algemene wereldbeeld en de algemene conditioneringen en wetten niet te accepteren. Je mag de wereld opnieuw vormen. En van hieruit kun je beginnen met weven, als een tapijt. Het ene gouden draad na het andere. En tezamen vormen deze draden het nieuwe weefsel.

Als een dichter oefen en verfijn ik het werken met die vlam van creatie.
Voor mij persoonlijk geldt: de poëzie is een inwijdingsweg. Hoe ziet dat eruit?

Wanneer ik een gedicht schrijf laat ik alles los, ik schrijf, het stroomt. Ik ben een open schaal, mijn armen wijd open en ik ontvang.
Zo te leven!

Wanneer ik een gedicht schrijf heb ik een hyper gefocuste waarneming, ik zie razendsnelle verbanden en verken zowel de micro als de macro wereld.
Zo te leven!

Wanneer ik een gedicht schrijf ben ik extreem gevoelig voor synchroniciteit .
Zo te leven!

Wanneer ik een gedicht schrijf schep ik werelden.
Ben ik schepper. Kan ik alles tot leven trekken uit de modder, het stof, de wolken of het rijk van de gedachten, wat ik maar wil.
Zo te leven!

Mijn echte canvas is de wereld waarin we leven. Dit is mijn papier, klei, brons. De wereld waarin we dingen verplaatsen, waarin we dwalen, waarin we koken en ideeën hebben. We vechten. We hebben lief. Ik vind dit in een intrigerende wereld. Natuurlijk is dit een enorme uitdaging. Maar met kleine stappen leer ik en zijn er successen.

Zo richtte ik in 2011 samen met andere ouders, een nieuwe basisschool op. Dit is de school waarvan we droomden. We gooiden het oude systeem eruit en begonnen met de focus te leggen op de kinderen en wat zij graag willen leren. De kinderen kiezen zelf de projecten en hebben elke week yoga. Samenwerking, natuur, creativiteit, bewustzijn en duurzaamheid staan centraal.

Momenteel werk ik aan een andere manier van leven. Een dorp voor de toekomst. Een blauwdruk voor duurzaam leven met de natuur en met elkaar dat als een sjabloon overal ter wereld kan worden gebruikt. Het is geworteld in bewustzijn, natuur, innovatieve wetenschap en creativiteit. Wanneer creativiteit vrij kan stromen omarm je deze vlam van creatie, hier komen we vandaan, dit is wat we moeten herinneren om elkaar aan te blijven steken.

Zodat we een heel nieuw patroon kunnen gaan weven.